

“Mine metsa!”

Lugupeetud žürii, õpetajad, kohalolijad

Tahan alustada oma kõnet ühe tsitaadiga, mis on pärit Valdur Mikita raamatust “Kukeseene kuulamise kunst” ja kõlab järgmiselt: “See, mida sinne inimene tegelikult otsib on mõni lihtne õpetussõna, kuidas kahe maailma serval ellu jääda.” Mikita vihjas selle lausega meie enda kultuurile, me oleme soomeugri rahvas, kuid tihtipeale üritame olla rohkem euroopalikumad ning seetõttu kõigume ülikiire ja vabastava modernismi ja meie oma arhailise maailma vahel. Minu jaoks tähendab see tsitaat natuke rohkematki. Minu jaoks on see pidev kõikumine kahe emotsiooni vahel, armastus Eesti vastu ja sisemine iha, viimane neist tahab avastada suurt ja laia maailma. Minu jaoks on see ka kõikumine meie küllaltki lihtsameelse ja isegi labase kollase ajakirjanduse ja hea eesti kirjanduse vahel. Vahel tunnen ka ise, et kõigun otsuse vahel, kas olla Eesti või maailma kodanik.

Olles gümnaasiumiõpilane, täpsemalt kümnenda klassi õpilane, kes seda kirjutades on kuueteistaastane, tundub, et elu otsustavate valikute tegemine on veel kaugel silmapiiri taga, tegelikult tean, et see nii ei ole. Aeg läheb paratamatult kiiresti ja juba varsti pean hakkama tegema otsuseid, mis mõjutavad kogu mu elu. Kord tuleb aeg otsustada, kas minna laia maailma õnne otsima või jääda siia ja võtta oma sünniriigist viimast. Ma ei teagi.

Mitte just kaua aega tagasi oli lause “Ma ei tea” minu jaoks kui maailma lõpp. Meil kõigil on mälestusi sellest, kui me väiksed olime ja oma vanemaid tüütasime igasuguste küsimustega: “Miks on taevast sinine?” “Miks lind laulab ja miks lilled närbuvad?” Juba väiksest saadik on meile justkui sisse kodeeritud vajadus kõike teada. Olles nüüd vanem, ei ole mu harjumus sääraseid küsimusi küsida kuhugi kadunud, ütleks, et uudishimu on lausa kasvanud - kuid ma mõistan, et kõike ei pea alati teadma ja kõigele ei pea alati vastust olema. Mõnikord on nii isegi parem.

Kuidas mina olen õppinud elama teadmise, et kõike ei pea teadma ja alati ei pea elus ka siht olema. Muidugi tuleks alati pürgida paremuse poole, sest tiitel Eesti on progressiivne riik, ei kõla sugugi halvasti. Kuid see sõnum mida mina saata tahan ei ole Eesti riigile ega valitsusele, vaid rahvale. Ma saadan eesti rahva metsa!

Ma saadan nad metsa mitte oma seene- või marjakorve täitma, mitte matkama sihiga jõuda kuhugi. Ma saadan nad metsa lihtsalt uitama, uuesti avastama meie ürgmetsi, mis on olnud siin maalapikesel juba tuhandeid aastaid. Ma saadan eesti rahva meie rabadesse sööma meie murakaid, mis kasvavad rabaservadel ja suprema rabavettesse. Ma saadan eestlased meie rukkipooldudele, kus on kuulda linnulaulu ja putukate suminat. Ma saadan eestlased kartulipoollule, kus värske muld varbaid määrrib. Ma saadan eestlased taas avastama meie Eestit ja kõike, mis teeb meist eestlased, et kord tuleks aeg, kus me ei peaks kõikumise kahe maailma vahel, otsides õpetussõnu, kuidas ellu jääda.

Minge siis ikka metsa!

Aitäh kuulamast.

Maribel Mursal, 10.H